

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: [REDACTED], nar. [REDACTED], státní příslušnost Ruská federace, bytem [REDACTED], zastoupen Mgr. Alenou Holoubkovou, advokátkou, se sídlem Revoluční 726/13, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2020, č.j. OAM-1230-17/ZR-2020,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2020, č.j. OAM-1230-17/ZR-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla ve výroku I. žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a ve výroku II. byla žalobci podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, příp. do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
- [2] Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami; dále ustanovení § 2 odst. 3 a § 3 téhož zákona, jelikož v průběhu správního řízení

nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věc, o němž nejsou důvodné pochybnosti; dále ustanovení § 50 odst. 2 a 3 téhož zákona, protože nezjistil všechny rozhodné okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, kterým je v tomto případě dle žalobce zájem na řádném výkonu veřejné správy; dále ustanovení § 50 odst. 4 téhož zákona, jelikož nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo; dále ustanovení § 52 téhož zákona, jelikož neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci; a ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, jelikož odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné, co se týká úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu.

- [3] Žalobce dále k poukazu žalovaného na to, že byl v rámci řízení nečinný, namítal, že je v současné době ve výkonu trestu odnětí svobody, a pro byla jeho možnost podání vyjádření značně omezena.
- [4] Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že byl několikrát odsouzen. Poukázal na to, že věci sp.zn. 3Tdo 781/2020 probíhá řízení o dovolání u Nejvyššího soudu, o kterém nebylo doposud rozhodnuto. Namítal, že byl již náležitě potrestán prostředky trestního práva, a proto závěr žalovaného o tom, že chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku a že je důvodné nebezpečí, že by v budoucnu mohlo dojít k jeho opětovnému nerušení, není opodstatněn. Dle žalobce tak žalovaný svým důrazem na trestnou činnost cizince neúměrně narušil vyváženost represe a prevence a ve svém důsledku tak porušil ustanovení čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).
- [5] Dále namítal, že zrušení trvalého pobytu musí být přiměřené; žalovaný se však touto otázkou nezabýval, ačkoliv mu je z jeho činnosti známo, že žalobce má na území ČR rodinu (rodiče, bratra, nezletilého syna), a proto dle žalobce jednal v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech (dále jen „Úmluva“) a s rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Namítal, že žalovaný nevzal v potaz jeho osobní a životní situaci a postupoval v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 10Ca 330/2006-89. Žalobce rovněž uváděl, že ustanovení § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců je odrazem mezinárodního závazku České republiky chránit právo na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy. Žalobce v této souvislosti dále uvedl, že zásah státu do soukromého a rodinného života musí být dle Úmluvy „*v demokratické společnosti nezbytným*.“ Dle žalobce je tuto „*nezbytnost*“ nutné posuzovat podle kritérií uvedených v rozsudku ESLP ve věci Boultif proti Švýcarsku ze dne 2. 11. 2001, kterými jsou: i) povaha a závažnost trestného činu spáchaného stěžovatelem; ii) délka stěžovatele pobytu v zemi, z níž byl vyhoštěn; iii) doba, jež uplynula od spáchaného trestného činu, a stěžovatelovo chování v průběhu této doby; iv) občanství různých zúčastněných osob; v) stěžovatelova rodinná situace, jako např. doba od svatby, která uplynula, a jiné faktory vyjadřující úspěšnost rodinného života páru; vi) jestli manželka věděla o činu v době, kdy vstupovala do rodinných vztahů; vii) jestli mají manželé děti, a pokud ano, kolik jich je a jakého jsou věku; a viii) vážnost problémů, do nichž se manželka může dostat v zemi, kam má být stěžovatel vyhoštěn. ESLP pak dále rozsudkem ve věci Ünner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006 tato kritéria doplnil o hledisko: ix) nejlepší zájem a blaho dítěte, zvláště s ohledem na vážnost problémů, na které může některé ze stěžovatelových dětí narazit v zemi, do které je stěžovatel vyhoštěn; a x) pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb s hostitelskou zemí a se zemí destinace. Žalobce namítal, že tato hlediska vůbec nebyla v napadeném rozhodnutí zkoumána.

- [6] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Žalovaný nejprve upozornil na to, že žalobce poukazuje na různé zákony a paragrafy, které s předmětným řízením nesouvisí – zaprvé řízení vůbec nebylo vedeno podle zákona o azylu a zadruhé ustanovení § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců se týká zrušení přechodného pobytu na území občana Evropské unie, což žalobce není. Žalobce byl vždy držitelem povolení k trvalému pobytu občana třetího státu a tento typ povolení mu byl ve správním řízení podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) předmětného zákona zrušen. K namítaným porušením správního řádu žalovaný uvedl, že se jedná pouze o formální konstatování, ze kterého není patrné, čím měl žalovaný uvedená ustanovení porušit.
- [7] K námitce, že je žalobce ve výkonu trestu a má omezené možnosti vyjádření, žalovaný uvedl, že žalobce obdržel v rámci řízení dne 6. 5. 2020 oznámení o zahájení řízení, které obsahovalo i výčet práv účastníka řízení. Dne 15. 5. 2020 pak obdržel výzvu k možnosti seznámit se spisem. Dle žalovaného tak měl dostatek času zaslat do spisu své písemné vyjádření, rovněž mohl požádat o seznámení se spisem. Dále žalovaný popsal správní praxi v případě, že o seznámení se spisem požádá účastník ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce tohoto svého práva mohl a měl využít a mohl se v řízení vyjádřit. Dále žalovaný uvedl, že ode dne 11. 6. 2020 je žalobce v řízení zastoupen, nicméně ani právní zástupkyně žalobce nepožadovala nahlédnout do spisu a seznámit se s jeho obsahem.
- [8] K odkazu žalobce na řízení o dovolání žalovaný uvedl, že tato skutečnost sama o sobě neznamená, že žalobce nebyl odsouzen. Z obsahu spisového materiálu, obdržených trestních rozsudků a pořízeného opisu z rejstříku trestů je dle žalovaného patrné, že v době vydání napadeného rozhodnutí byl žalobce opakovaně pravomocně odsouzen – v opisu z rejstříku trestů měl celkem 6 záznamů. K porušení ustanovení čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny žalovaný uvedl, že žalovaný jednal se žalobce zcela standardním způsobem a nijak mu nebránil v tom, aby proti napadenému rozhodnutí podal žalobu. Dále konstatoval, že trvalý pobyt cizince na území České republiky nepatří mezi základní práva a svobody chráněné ústavním pořádkem, jak vyplývá z usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 11. 2003, sp.zn. IV.ÚS 462/03, jehož závěry byly dále potvrzeny usnesením ze dne 4. 5. 2006, sp.zn. II.ÚS 59/06 a usnesením ze dne 25. 4. 2017, sp.zn. III.ÚS 443/17.
- [9] Dále žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemá povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, což vyplývá z ustanovení § 174a odst. 3 téhož zákona. Uvedl, že by se dopadem rozhodnutí do soukromé sféry žalobce dle čl. 8 Úmluvy v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval, a to v okamžiku, kdy by byla ze strany žalobce námitka nepřiměřených dopadů rozhodnutí dle čl. 8 Úmluvy vznesena. Takovou námitku však žalobce v průběhu řízení neuplatnil, ani neuvedl žádnou skutečnost, na základě které by mohl žalovaný dospět k závěru, že by důsledkem jeho rozhodnutí mohlo být porušení čl. 8 Úmluvy. Uvedl, že si je vědom skutečnosti, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců nevyžaduje v některých případech, aby byla posuzována přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého života, stále to žalovaného jako státní orgán ČR nezbavuje povinnosti jednat tak, aby byly dodržovány závazky vyplývající ČR z mezinárodního práva. Dále žalovaný podrobně odkázal na relevantní judikaturu správních soudů – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 12. 2017, č.j. 6 Azs 315/2017-39, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 5. 2020, č.j. 77A 27/2020, rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39, rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č.j. 1 Azs 450/2019 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 4. 2020, č.j. 29A 5/2020-47. Žalovaný dodal, že z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že se

přiměřeností rozhodnutí ve smyslu čl. 8 Úmluvy zabýval z úřední povinnosti, nad rámec vyjádření žalobce. Nad rámec žalobních bodů pak žalovaný doplnil, že ze spisového materiálu nevyplývá nic, co by nasvědčovalo tomu, že by zrušením povolení k trvalému pobytu mohlo dojít v případě žalobce k porušení čl. 8 Úmluvy – samotný fakt, že zde žije jeho družka a dítě dle žalovaného automaticky neznamená nepřiměřenost rozhodnutí. K odkazu žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze žalovaný uvedl, že byl jednak překonán aktuálnější judikaturou a jednak se zabývá správním vyhoštěním dle ustanovení § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, což je zcela odlišné řízení.

- [10] Závěrem svého vyjádření pak žalovaný uvedl, že žalobce byl od roku 2010 do současné doby v České republice 6x pravomocně odsouzen. Jednoznačně tak byla splněna podmínka pro zrušení trvalého pobytu, neboť cizinec byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Rovněž uvedl, že zrušením trvalého pobytu nedošlo k prolomení zásady *ne bis in idem*, neboť se nejedná o nový trest za spáchanou trestnou činnost, když žalovaný neposuzuje vinu a trest žalobce, ale pouze na základě odsouzení soudem vede správní řízení o zrušení trvalého pobytu. Zákon v daném případě navíc požaduje pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, navíc k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
- [11] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [12] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 6. 2020, č.j. OAM-1230-17/ZR-2020, byla ve výroku I. podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu; a ve výroku II. byla žalobci podle ustanovení § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, příp. do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že z opisu z rejstříků trestů a rozsudků Městského soudu v Praze sp.zn. 45T 4/2016 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp.zn. 7To 113/2016 a rozsudku Okresního soudu v Kladně sp.zn. 1T 142/2019 jasně vyplývá, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslnou trestnou činnost. Rozsudkem sp.zn. 45T 4/2016 ve spojení s rozsudkem sp.zn. 7To 113/2016 byl žalobce odsouzen na 3 roky nepodmíněně pro spáchání trestných činů ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky dle ustanovení § 146a odst. 3 trestního zákoníku a nedovoleného ozbrojování dle ustanovení § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Rozsudkem sp.zn. 1T 142/2019 pak byl odsouzen na 3 roky nepodmíněně pro spáchání zločinu loupeže ve spolupachatelství dle ustanovení § 173 odst. 1 trestního zákoníku. Dle žalovaného tak byla splněna podmínka pro zrušení trvalého pobytu. Dále žalovaný uvedl, že žalobce byl v ČR od 21. 9. 2010, kdy byl odsouzen poprvé, do 3. 12. 2019, kdy byl odsouzen naposledy, celkem 6x pravomocně odsouzen; jedná se tak o recidivistu, který dlouhodobě páchá trestnou činnost na území ČR.
- [14] Dále žalovaný v odůvodnění uvedl, že žalobci byla dána možnost seznámit se se spisovým materiálem, ale této možnosti nebylo využito. Výzvu na seznámení si žalobce převzal osobně dne 15. 5. 2020, nijak na ni však nereagoval. Nahlédnout do spisu, nebo se s ním seznámit nepožadovala ani jeho právní zástupkyně, která do spisu založila pouze plnou moc, a to až dne 11. 6. 2020, cca měsíc poté, co žalobce převzal výzvu na seznámení se

stanovenou lhůtou v délce 7 dní. Je tak zřejmé, že žalobce i jeho právní zástupkyně zůstali po dobu řízení zcela nečinní.

- [15] Žalovaný rovněž uvedl, že dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán zákonnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí, což opakovaně potvrdil ve svých rozsudcích i NSS (srov. rozsudky č.j. 9 Azs 218/2015, č.j. 10 Azs 249/2016, č.j. 9 Azs 288/2016 a č.j. 2 Azs 65/2017). Žalovaný dále odkázal na ustanovení § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že zrušení pobytu v daném případě není v rozporu s čl. 8 Úmluvy ani s Listinou. Z čl. 8 Úmluvy dle žalovaného vyplývá, za jakých okolností je možné do soukromého a rodinného života zasáhnout; v daném případě je tento zásah v souladu se zájmem na ochraně veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země a předcházení zločinnosti a rovněž ochraně práv a svobod druhých. Žalovaný v této souvislosti odkázal na další rozsudky NSS, a to č.j. 2 Azs 147/2016 a č.j. 1 Azs 377/2018, jakož i na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp.zn. 1528/17. Žalovaný zároveň nepopřel, že v daném případě dojde k zásahu do soukromé a rodinného života žalobce, tento zásah však označil za legální a nikoli nepřiměřený. Zdůraznil, že zásah do svého soukromého a rodinného života si žalobce přivodil sám svou opakovanou trestnou činností, kdy věděl, nebo alespoň měl vědět, že mu může být v případě odhalení a odsouzení zrušen trvalý pobyt. Jako držitel povolení k trvalému pobytu, který má na území rodinu, se o to více měl vyvarovat závadového chování. Žalovaný dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp.zn. IV.ÚS 108/97. Uvedl také, že žalobce žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy, neuvedl, k čemuž žalovaný doplnil odkaz na rozsudky NSS č.j. 256/2019, č.j. 8 As 32/2011 a č.j. 2 Azs 271/2015.
- [16] Žalovaný dále v odůvodnění uvedl, že postupoval dle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu tak, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem, se kterým není v souladu, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl opakovaně pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, navíc za násilnou trestnou činnost, a který má celkem 6 záznamů v rejstříku trestů. Uvedl, že povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony ČR, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, cizinci zůstal. V souvislosti s veřejným zájmem na zrušení trvalého pobytu žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 7 As 21/2008. S ohledem na znění zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že test proporcionality provedl již zákonodárce při přijímání předmětné zákonné úpravy a shledal, že zájem státu a společnosti na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří spáchali úmyslný trestný čin, za nějž byli odsouzeni, a mohl tedy představovat byt jen potencionální hrozbu pro společnost, je mnohem důležitější a závažnější, než individuální právo tohoto cizince na ochranu jeho rodinného života, což potvrdil i Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku č.j. 30A 189/2017. Závěrem pak žalovaný konstatoval, že nelze dávat na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a zrušení povolení k trvalému pobytu – soudní vyhoštění jednoznačně zakazuje pobyt cizince v ČR a zároveň mu stanovuje i délku, po kterou nesmí v ČR pobývat, kdežto správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu cizinci pouze odebírá nejvyšší pobytové oprávnění.
- [17] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také

tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

- [18] Žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání, žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [20] Soud je vždy nejprve povinen zkoumat, zda podaná žaloba splňuje podmínky řízení, a zda se tedy jedná o žalobu přípustnou.
- [21] V daném případě je totiž předmětem soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 12. 6. 2020, kterým byla dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a současně mu byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky. Žalovaný správní orgán žalobce ve svém rozhodnutí poučil, že dle ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců není možné proti tomuto rozhodnutí podat odvolání. Z toho důvodu podal žalobce nyní projednávanou správní žalobu, nikoli odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, jak je v „cizineckých“ věcech běžné.
- [22] Ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 12. 6. 2020), znělo tak, že „[r]ozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v (...), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), (...), nabývá právní moci jeho oznámením.“ Judikatura správních soudů však následně dovodila, že i proti takovému „pravomocnému“ rozhodnutí je nejprve nutné podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (ačkoliv toto rozhodnutí je již pravomocné), a proto krajské soudy žaloby podané v obdobných věcech odmítaly a věci vracely Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, aby žalobu posoudila jako odvolání – srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č.j. 6 Azs 192/2020-21 či ze dne 2. 9. 2020, č.j. 6 Azs 140/2020-27 či ze dne 11. 12. 2020, č.j. 5 Azs 312/2020-15, a např. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 9. 11. 2021, č.j. 30A 66/2020-76, či soudu zdejšího ze dne 7. 9. 2021, č.j. 18A 14/2020-95.
- [23] Společným rysem všech odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu je ovšem to, že byly vydány ještě před novelizací ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, která byla provedena zákonem č. 274/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 274/2021 Sb.“).
- [24] Ustanovení § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, tak s účinností od 2. 8. 2021 zní takto: „Rozhodnutí ministerstva vydané z důvodu uvedeného v (...), § 77 odst. 1 písm. h) nebo i), (...) nabývají právní moci jejich oznámením a nelze proti nim podat odvolání.“ Lze tedy důvodně usuzovat na to, že zákonodárce touto novelizací reagoval na odkazovanou judikaturu správních soudů, přičemž podání odvolání ve vyjmenovaných věcech výslovně vyloučil.
- [25] Z toho důvodu soud dospěl k závěru, že není možné v současné době na projednávanou věc aplikovat dosavadní judikaturu správních soudů. Druhým důvodem je pak dle názoru

soudu bod 1. čl. II Přejídných ustanovení zákona č. 274/2021 Sb., který stanoví, že „řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posoudí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ S ohledem na to, že nyní projednávaná věc byla před správními orgány pravomocně skončena přede dnem 2. 8. 2021, tj. dnem nabytí účinnosti zákona č. 274/2021 Sb., tak se na její řešení nemůže užít zákon o pobytu cizinců, ve znění přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 274/2021 Sb. Stanoví-li tedy zákon č. 274/2021 Sb., že proti žalobou napadenému rozhodnutí nelze podat odvolání, tak soud nemohl podanou žalobu odmítnout a věc postoupit Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

- [26] Soud tak dospěl k závěru, že žaloba je projednatelná ve správním soudnictví, a proto se jí zabýval věcně.
- [27] Podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců „Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.“
- [28] Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že ve věci sp.zn. 3Tdo 781/2020 probíhá řízení o dovolání u Nejvyššího soudu, o kterém nebylo doposud rozhodnuto. V této souvislosti pak namítal, že již byl náležitě potrestán prostředky trestního práva, a proto není opodstatněný závěr žalovaného, že chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku, jakož že je dáno důvodné nebezpečí, že by v budoucnu mohlo dojít k jeho opětovnému narušení.
- [29] Z dikce ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu ve 2 případech:
- 1.) cizinec byl pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky;
 - 2.) cizinec byl opakovaně pravomocně odsouzen soudem ČR za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
- [30] Podmínkou pro aplikaci ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je tak existence pravomocného soudního odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu, a to buď jednorázového k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, anebo existence opakovaného pravomocného odsouzení bez ohledu na délku těchto odsouzení.
- [31] Soud se proto ztotožnil s názorem žalovanému, že skutečnost, že bylo podáno dovolání, neznamená, že by žalobce nebyl odsouzen. Dovolání jako mimořádný opravný prostředek totiž míří proti pravomocným rozhodnutím. V době vydání napadeného rozhodnutí tak byla bez jakýchkoli pochybností naplněna podmínka opakovaného pravomocného odsouzení žalobce, jak vyplývá z opisu z Rejstříku trestů, jež je založen ve správním spise. V něm měl žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí celkem 6 záznamů. Z toto dva záznamy se vztahovaly k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č.j. 45T 4/2016 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 12. 2016, č.j. 7To 113/2016 byl žalobce odsouzen na 3 roky nepodmíněně za spáchání trestných činů ublížené na zdraví z omluvitelné pohnutky dle ustanovení § 146a odst. 3 trestního zákoníku a nedovoleného ozbrojování dle ustanovení §

279 odst. 1 trestního zákoníku. Rozsudkem Okresního soudu v Kladně ze dne 19. 9. 2019 č.j. 1T 142/2019 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2019, č.j. 13To 266/2019 pak byl žalobce odsouzen na 40 měsíců nepodmíněně pro spáchání zločinu loupeže ve formě spolupachatelství dle ustanovení § 173 odst. 1 trestního zákoníku.

- [32] Pro přehled věci pak soud jen uvádí, že další záznamy žalobce byly následující: 1) trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 20. 7. 2010, č.j. 2T 85/2010 (úmyslný trestný čin dle ustanovení § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku; trest odnětí svobody na 6 měsíců podmíněně se zkušební dobou 24 měsíců, zákaz řízení motorových vozidel na 24 měsíců); 2) trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 24. 9. 2010, č.j. 38T 133/2010 (úmyslný trestný čin dle ustanovení § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku; trest zákaz řízení motorových vozidel na 24 měsíců); 3) rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 29. 3. 2011, č.j. 29Tm 12/2010, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2012, č.j. 67Tmo 20/2011 (provinění dle ustanovení § 222 odst. 1 trestního zákoníku; souhrnný trest odnětí svobody podmíněně na 24 měsíců se zkušební dobou 36 měsíců, zákaz činnosti řízení motorových vozidel na 24 měsíců); 4) trestní příkaz Okresního soudu Praha-východ ze dne 23. 9. 2014, č.j. 38T 187/2014 (úmyslné trestné činy dle ustanovení § 178 odst. 1, 2 a dle ustanovení § 206 odst. 1, 3 trestního zákoníku; trest odnětí svobody podmíněně na 12 měsíců se zkušební dobou 36 měsíců).
- [33] Pro úplnost pak jen soud dodává, že usnesením Nejvyššího soudu ze dne 12. 8. 2020, č.j. 3Tdo 781/2020, bylo dovolání žalobce (jakož i dalších obviněných) proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2019, č.j. 13To 266/2019, zamítnuto, a tudíž ani zpětně není možné žalobcovo odsouzení za daný úmyslný trestný čin zpochybnit.
- [34] K namítanému porušení zásady „*ne bis in idem*“, resp. přehnanému důrazu na trestnou činnost žalobce ze strany žalovaného, soud považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č.j. 5 Azs 94/2005, v němž tento dospěl k závěru, že „*správní vyhoštění nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví.*“ Nemá-li tedy správní vyhoštění trestní charakter, tím méně ho může dle názoru soudu mít rozhodnutí správního orgánu o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, které předchází rozhodnutí o správním vyhoštění. V daném případě totiž žalovaný správní orgán vůbec neposuzoval vinu a trest žalobce, pouze vedl správní řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky, ke kterému je žalovaný zákonem o pobytu cizinců oprávněn.
- [35] Soud pak rovněž nedospěl k závěru, že by vydáním napadeného rozhodnutí bylo porušeno ustanovení čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny, jak také namítal žalobce. Ostatně ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny bylo naplněno tím, že žalobce podal proti napadenému rozhodnutí správní žalobu, která byla projednána nezávislým a nestranným soudem, přičemž rovnost účastníků v řízení správním ani soudním (čl. 37 odst. 3 Listiny) také nebyla dle názoru soudu v žádném případě porušena.
- [36] Žalobce dále namítal, že s ohledem na výkon trestu odnětí svobody byla značně omezena jeho možnost podání vyjádření.
- [37] Soud k této námitce uvádí, že správní orgány v daném případě neporušily žádné ustanovení o řízení před správními orgány. Žalovaný správní orgán ve svém písemném vyjádření

k podané žalobě popsal správní praxi v obdobných případech, kdy v případě, že cizinec ve výkonu trestu požádá o seznámení se spisem dle správního řádu, tak je navštíven zástupcem žalovaného přímo ve věznici, ve které vykonává nepodmíněný trest odnětí svobody a spis je mu předložen k nahlédnutí nebo seznámení. Zároveň je vyhotoven protokol, který je součástí spisu. V případě seznámení je pak cizinec znovu dotázán, zda se chce k řízení vyjádřit, a to buď v rámci seznámení do protokolu, nebo je mu stanovena lhůta do kdy má do spisu doložit své vyjádření.

- [38] Žalobce tak měl dle názoru soudu dostatečný prostor k tomu, aby se během řízení vyjádřil, neboť dne 6. 5. 2020 obdržel oznámení o zahájení řízení a dne 15. 5. 2020 obdržel výzvu k možnosti seznámit se se spisem. Napadené rozhodnutí pak bylo vydáno až dne 12. 6. 2020. Dle názoru soudu tak žalovaný v daném případě šetřil všechna práva žalobce (jakožto účastníka řízení) v dostatečné míře, a to i s ohledem na nestandardní okolnost, tj. že se žalobce nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody. Ani tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
- [39] V poslední, a zároveň nejrozsáhlejší žalobní námitce, žalobce namítal, že se žalovaný nezabýval přiměřeností zrušení trvalého pobytu, ačkoliv mu z úřední činnosti muselo být známo, že žalobce má na území ČR rodinu (rodiče, bratra, nezletilého syna). Žalobce namítal, že žalovaný porušil ustanovení čl. 8 Úmluvy.
- [40] Soud k této námitce považuje za vhodné nejprve k tvrzení žalobce, že ustanovení § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců je odrazem mezinárodního závazku ČR chránit právo na soukromý a rodinný život dle čl. 8 Úmluvy, uvést, že ustanovení § 87d odst. 2 zákona o pobytu cizinců se týká zrušení přechodného pobytu občanu Evropské unie. V daném případě žalobce jednak není občanem Evropské unie a jednak nebyl držitelem povolení k přechodnému pobytu na území, ale byl držitelem povolení k trvalému pobytu. Tento pobytový status mu pak byl ve správním řízení dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců odebrán.
- [41] Podle ustanovení § 174a odst. 1 téhož zákona: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
- [42] Podle odst. 3 téhož ustanovení: *„Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
- [43] Z uvedených ustanovení ve spojení s ustanovením § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že v případě rušení trvalého pobytu z důvodů uvedených v ustanovení § 77 odst.1 předmětného zákona nemají správní orgány povinnost posuzovat přiměřenost dle ustanovení § 174a téhož zákona, a to např. na rozdíl od rušení trvalého pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 téhož zákona.
- [44] Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, a rovněž i z vyjádření žalovaného k podané žalobě, tak žalovaný si byl vědom té skutečnosti, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců nevyžaduje v některých případech, aby byla posuzována přiměřenost dopadu

rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, tak to stále žalovaného jako státní orgán ČR nezavazuje povinnosti jednat tak, aby byly dodržovány závazky vyplývající ČR z mezinárodního práva, tj. v daném případě závazky vyplývající z Úmluvy.

- [45] V této souvislosti je třeba připomenout, že žalovaný má sice povinnost respektovat soukromý a rodinný život cizince tak, aby nebyl porušen čl. 8 Úmluvy, nicméně tato povinnost neznamena, že žalovaný je povinen z úřední povinnosti „lustrvat“ cizince ve vztahu ke všem možným aspektům jeho soukromého a rodinného života. Je totiž třeba konstatovat, že žalobce v průběhu řízení neuplatnil ani neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, na základě které by bylo možné dospět k závěru, že by důsledkem vydání napadeného rozhodnutí bylo porušení čl. 8 Úmluvy. Odkázat lze v tomto směru zejména na žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č.j. 10 Azs 256/2019-39, ze kterého vyplývá závěr, že posouzení přiměřenosti dle čl. 8 Úmluvy musí být aktivováno ze strany žalobce tím, že se žalobce v tomto smyslu v řízení vyjádří (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č.j. 10 Azs 263/2019-30).
- [46] Z napadeného rozhodnutí však dále vyplývá, že ačkoliv žalobce ve vztahu nepřiměřenosti dle čl. 8 Úmluvy v průběhu řízení před správními orgány nic neuvedl, tak i přesto se žalovaný ve svém rozhodnutí touto otázkou zabýval, a to na str. 2 až 5 odůvodnění. Není tedy pravdou, že by se tímto aspektem žalovaný vůbec nezabýval, jak namítal v podané žalobě žalobce.
- [47] K námitce žalobce, že v napadeném rozhodnutí vůbec nebyla zkoumána kritéria vyplývající z rozsudku ESLP ve věci Boulif proti Švýcarsku ze dne 2. 11. 2001, resp. z rozsudku ve věci Üner proti Nizozemsku ze dne 18. 10. 2006, soud uvádí, že opětovně uvádí, že správní orgány nejsou povinny bez dalšího „lustrvat“ cizince ohledně všech možných aspektů jejich soukromého a rodinného života, pokud cizinci (účastníci řízení) k těmto aspektům v řízení nic neuvedou.
- [48] Ostatně žalobce sice v podané žalobě uvedl, že má na území ČR rodinu (rodiče, bratra a nezletilého syna), avšak následně při citaci kritérií vyplývajících z uvedených rozsudků ESLP podtrhl v případě rozsudku ve věci Boulif proti Švýcarsku kritérium „*vážnost problémů, do nichž se může manželka dostat v zemi, kam má být stěžovatel vyhoštěn*“ a v případě rozsudku ve věci Üner proti Nizozemsku kritérium „*pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb s hostitelskou zemí a se zemí destinace*“, aniž by k těmto podtrženým, a tedy dle soudu pro žalobce nejspíše důležitějším kritériím, cokoliv dalšího a bližšího uvedl. Takto obecná a nadto ještě rozporná námitka (pozn. soudu: žalobce uváděl, že má na území ČR rodiče, bratra, nezletilého syna, ale zdůraznil kritérium vztahující se na jeho manželku či partnerku, o které však nic dalšího neuvedl) ve vztahu k porušení čl. 8 Úmluvy tak nemůže dle názoru soudu v soudním přezkumu obstát.
- [49] Soud proto rovněž považuje za vhodné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, kde tento soud uvedl, že „*[s]těžovatel si měl a mohl být při páčání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí*

právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženímhodného jednání vyvarovat.“

- [50] Soud tak k námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí uzavírá, že neshledal, že by důsledky zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky byly nepřiměřené důvodu pro zrušení tohoto pobytového statusu, a to zejména s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce. Odůvodnění správního orgánu pak nebylo založeno pouze na odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin, ale z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že si správní orgán byl dobře vědom významného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, vyplývajícího ze zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, ten ale nepovažoval za daných skutkových okolností za převažující nad proviněními žalobce.
- [51] Soud proto dospěl k závěru, že je ve veřejném zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali jen cizinci, kteří dodržují právní normy České republiky. Cizinec (žalobce) má povinnost dodržovat český právní řád, avšak v daném případě byl žalobce několikrát odsouzen k úmyslnému trestnému činu, přičemž je nutné, aby žalobce nesl důsledky tohoto svého jednání, a to za situace, kdy ani soud ani správní orgány neshledaly, že by takové rozhodnutí bylo nepřiměřené zjištěným okolnostem. Soud tak dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeno zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, a proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
- [52] K obecným žalobním námitkám uvedeným v úvodu podané žalobě, tj. že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 2 odst. 3, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, soud jen v duchu jejich obecnosti uvádí, že žádnou z vytýkaných vad řízení před správním orgánem neshledal, a proto těmto námitkám nepřisvědčil.
- [53] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.
- [54] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. srpna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu